

Editor:

Hadrian Mateescu

Redactor:

Camelia Coste

Concept grafic

Silvia Olteanu, Alexandru Botea

DTP:

Radu Nan

Corector:

Cristina Teodorescu

Copyright © Haralamb Zincă, 1983

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.

Toate drepturile rezervate.

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ZINCĂ, HARALAMB

Dosarul aviatorului singuratic / Haralamb Zincă. - Petrești :

Publisol, 2021

ISBN 978-606-9739-82-2

821.135.1

Tipărit la ARTPRINT

www.artprint.ro

Mă îndreptam spre ușă cu intenția de a părăsi biroul – începea în unitatea noastră o zi de zbor și plănuiam să controlez dispozitivul contrainformațional – când țârâitul telefonului mă întoarce din drum. Ridic receptorul și rămân surprins auzind un glas de femeie:

— Vă deranjează Roxana Vladu, tovarășe maior.

— Bună dimineața! Dar nu mă deranjați deloc... Vă ascult.

Tăcere. Deduc că soția pilotului Vladu Mihai e tulburată de propria-i hotărâre de a mă căuta la telefon. N-a mai făcut-o niciodată. Șovăie. Îi adresez câteva cuvinte încurajatoare, după care o aud vorbindu-mi cu o înfrigurare ce nu-mi scapă:

— Tovarășe maior, puteți veni până la noi? V-aș ruga... Știți... Cum să vă spun?... E o chestiune urgentă...

— Ei, da' ce s-a întâmplat? mă interesez, păstrând un ton firesc.

Din nou tăcere. Dinspre hangare și ateliere aud zgomotul unor motoare puse pe banc, la control.

— Alo! Mai sunteți pe fir?

Îmi răspunde aproape șoptit, de parcă ar fi dorit să nu fie auzită de vreo vecină:

— Mihai m-a părăsit... A plecat aseară de acasă, cu mașina, și nici până la ora asta nu s-a întors.

Nu-mi place vestea. Mă trimite cu gândul la o informație destul de nebuloasă, furnizată chiar de Mihai Vladu: anul trecut, petrecându-și concediul la mare și la munte, i s-a părut că fusese câteva zile în atenția unui Mercedes condus, judecând după numărul de înmatriculare, de un străin. Mașina și conducătorul ei au dispărut însă brusc, iar informația a rămas

neexploataată, căci nu fusese identificat niciun autoturism cu numărul memorat de ofițer.

Mi-e clar că Roxana Vladu ar dori să mai adauge ceva, dar se reține. Poate din pricina telefonului. O asigur că în zece-cincisprezece minute o să fiu acolo. Îmi mulțumește.

Înainte de a părăsi biroul, ridic receptorul și sun la Escadrila 3. Îmi răspunde chiar căpitanul Budu, comandantul subunității.

— Ce-i nou pe la tine? Ai tot efectivul la program? îl întreb cu gândul la cele relatate de Roxana Vladu.

— Tovarășe maior, i-am raportat tovarășului comandant: doar o absență nemotivată – Vladu Mihai, mă informează Budu.

— Cum asta? mă prefac a nu fi la curent cu actul de indisciplină al pilotului.

— Nu știu ce-i cu el: Vladu nu prea are absențe. Iar de la programul de zbor n-a lipsit niciodată. I-am telefonat. Nu mi-a răspuns el, ci nevastă-sa; dădea apă la șoareci. N-am priceput mai nimic din explicațiile ei, că Vladu e în drum spre escadrilă, că trebuie să ajungă aici dintr-un moment în altul.

N-are rost să mă lungesc la vorbă și închei convorbirea. Așadar, Roxana s-a ferit să-i spună lui Budu că soțul ei a plecat de acasă și nu s-a mai întors. De ce oare? Dintr-o pudoare prost înțeleasă? Ce naiba s-o fi petrecut între ei?

În drum, mă opresc la colonelul Ursu, comandantul unității. Îl mai găsesc acolo și pe colonelul Niță, șeful Statului Major; se pregătesc să iasă pe teren și mai trec o dată în revistă programul zilei la care vor participa. Raportez situația așa cum mi-a fost înfățișată laconic

de Roxana Vladu. Ochii de un verde-închis ai comandantului mă privesc cu interes:

— Mi s-a raportat absența... Du-te, dacă zici că femeia te cheamă. Deși... nu știu ce ar putea să-ți mai spună.

Colonelul Niță, fire realistă, intervine:

— Eh, se mai întâmplă! Oameni suntem... Ce, când Mariana mea îmi scotea peri albi, nu trânteam și eu ușa în urma mea?

Cuvintele colonelului Niță l-au nemulțumit pe comandant. Clipește des din pleoape. Am observat că, ori de câte ori îl cuprinde un val de nervozitate, zbaterea lor îi trădează starea.

— Las-o-n pace pe Mariana... Că ți-a dăruit trei feciori... Cu Vladu alta-i chestia: n-a raportat plecarea din garnizoană și nici la escadrilă nu s-a prezentat...

Nici comandantul nu mai adaugă un cuvânt în plus. Intervine din nou colonelul Niță:

— Uite, pe mine nu mă miră că Vladu s-a dus să-și petreacă noaptea în altă parte. Păi, cu o muiere ca asta!...

Comandantul nu are nici el chef să se întindă la vorbă. Tema-i displace, cu el doar probleme militare să discuți. Înțeleg că-i momentul să mă retrag. Îl las abătut, întunecat, și nu știu dacă de vină e programul zilei, absența nemotivată a locotenentului-major Vladu sau opinia stat-majoristului.

Încalec bicicleta: până în orașelul nostru, dincolo de unitate, n-am mult de pedalat, doar câțiva kilometri. E o zi caldă, senină, de toamnă târzie. Tocmai bună de zbor pentru supersonice. Pedalez și mă gândesc la cuvintele colonelului Niță: „Cu o muiere ca asta!“ Dintr-o

astfel de apreciere poți să deduci orice... Mie însă, pe dinaintea ochilor îmi trece chipul suav, cu tenul cafeiniu și catifelat al Roxanei Vladu, cu părul de culoarea paiului, tuns scurt.

Poate că Niță are dreptate, gândesc. I-o fi intuit mai bine caracterul. Îmi amintesc de participarea Roxanei Vladu la ultimele două întâlniri organizate la Casa Armatei cu familiile cadrelor noastre, când am ținut o informare despre ce mai e nou pe mapamond în domeniul spionajului și am insistat asupra necesității de a întări vigilența în garnizoană. Mă asculta, nimic de zis, însă, atât cât am izbutit să-mi dau seama, cu un interes condescendent.

Roxana Vladu este înălțuță și, în ciuda mișcărilor ei încete și moi, se ghicește ușor, sub rochia mulată pe trupu-i cu forme armonioase, o vigoare nativă. Unii susțin că-i frumoasă, eu sunt de altă părere, o găsesc mai curând stranie, din pricina privirilor ei mereu nostalgice, ca ale unui marinar mistuit, în largul mărilor și oceanelor, de dorul țărmlui. Ochii ei verzi, ușor migdalați, cu un licăr tainic în adâncul lor, te fixează fără să te vadă.

Mihai Vladu a descoperit-o în vara anului trecut, pe litoral, pe când își petrecea vacanța, iar după ce s-a întors în unitate, nu mai contenea povestindu-le tuturor, pe unde se nimerea, cum o cunoscuse pe Roxana: „Stăteam întins pe nisip, își amintea el fermecat de imaginea aventurii trăite pe litoral, singur-singurel și, către asfințitul soarelui, văd deodată cum iese din spuma mării o Ileană Cosânzeană cu părul bălai și trupul de ciocolată. Era ca un vis frumos desprins dintr-un basm feeric, și cum să nu te îndrăgostești de un vis frumos!“

Las în urmă poarta unității. Printre castanii bătrâni, cu coroanele lovite de aripa toamnei, zăresc în depărtare orașelul nostru, al aviatorilor, cu blocuri-tip de câte patru etaje, cu mici grădini în jurul lor. Sunt unul dintre cei douăzeci de veterani ai garnizoanei. Număr „optsprezece ani de beton“, cum ne place nouă, piloților de pe supersonice, să ne mândrim, iar gândul ăsta, mai întotdeauna, mă emoționează. Când am poposit pe acest meleag, eram tineri, strașnic de tineri, cu familii abia întemeiate. De atunci, generații de copii s-au născut aici, nu departe de supersonice și zborurile lor, au crescut, au devenit oameni în toată firea. Și copacii înalți și rotați care-mi ies în cale sunt calendarele existenței noastre militare și familiale.

Din nou îmi vine în minte soția lui Vladu. E în garnizoană de mai bine de opt luni și nu trebuie să fii prea isteț ca să observi cum ființa aceasta din Constanța, răsărită din „spuma mării“ în viața singuraticului Mihai Vladu, suportă din ce în ce mai greu condițiile de relativă izolare a orașelului. Desigur, inadaptabilitatea ei poate avea și o explicație: nu i s-a găsit încă un loc de muncă în localitatea N., situată la peste 40 de kilometri de unitate... Un post pe măsura dorinței sale. Nu că ar avea o calificare superioară, ci pentru că a absolvit un liceu economic și ține morțiș să lucreze într-un birou, la contabilitate, și nu – să zicem – într-un magazin, pe post de casieră sau vânzătoare. N-o condamnă: orice om dorește să se aranjeze cât mai bine. Iar Roxana nu-i venită de la țară, ci dintr-un oraș portuar animat. Poate că e și capricioasă. N-am avut când să observ acest lucru.

În fața blocului C, unde familia Vladu locuiește la ultimul etaj, câțiva prichindei au și ieșit la joacă.

Unii, mai mărișori, mă salută. Acestora le las în grijă bicicleta, ceea ce-i măgulește. Urc încet, la patru. Se vede treaba că Roxana Vladu m-a zărit de la fereastră, căci mă așteaptă în pragul apartamentului, cu ușa deschisă. Îi dau binețe, simulând o voioșie stângace. În schimb, ea îmi răspunde abia auzit: e palidă, încercănată de nesomn, îngrijorată. Voioșia mea îmi pare cam nepotrivită. Mă pofteste în sufragerie și-mi arată un scaun. Mă așez impresionat de înfățișarea tinerei. Surescitarea i se simte în fiecare mișcare. E speriată, observ. Și se vede că n-a dormit.

— Tovarășe maior, nu știu cum să încep. Roxana se lasă pe scaunul din fața mea. Mor de rușine... Nu mă așteptam să-mi facă Mihai una ca asta! E adevărat, ne-am certat... mai rău ca niciodată. Dar să plece, să mă părăsească! Mor de rușine, tovarășe maior...

Ochii i se umplu de lacrimi, se ridică, se duce la șifonier și scoate de acolo o batistă. După ce-și revine, rămâne încremenită pe scaun, cu privirea în jos. Așteaptă un cuvânt de la mine, însă mă simt stingherit.

— Ce-i aia te-a părăsit? reușesc eu, în fine, să scot câteva sunete.

— Ne-am certat urât... Ne-am spus vorbe grele. Roxana își întoarce capul ca să-și tamponeze ochii cu batista înflorată pe care, apoi, în ciudată, o adună în pumn. A ridicat mâna la mine... Când a trântit ușa, era nervos, tremura. Așa s-a urcat la volan, tovarășe maior. Mi-e și frică, mă înțelegeți? Să nu i se fi întâmplat ceva...

Mă neliniștesc și eu; cu câțiva ani în urmă, Vladu își cumpărase o Dacie 1300. Conducea bine și nu-i displăceau deloc vitezele mari. Roxana era deci îndreptățită să se gândească la un accident.

— Așa a plecat și de atunci nu s-a mai întors!

— Nici la unitate n-a venit, o completez, și, fără voia mea, îmi trece prin cap acea vagă informație cu Mercedesul fantomatic.

— Mi-a spus și mie căpitanul Budu că nu s-a prezentat la program. De aceea v-am chemat. Mi-e tare frică, tovarășe maior, să nu i se fi întâmplat ceva... ceva grav, ireparabil... Dacă l-ați fi văzut! Era de nerecunoscut... Am și eu vina mea, nu contest...

Plânge stăpânit. Privind-o, ai zice că numără șaisprezece sau șaptesprezece ani, și nu douăzeci și cinci. La posibilitatea unui accident mă gândesc și eu. Deși... Nu, nu! Vladu e un bun conducător auto. O știu din proprie experiență. Nu o dată am urcat în mașina lui. Am făcut multe drumuri împreună și, de fiecare dată, i-am apreciat reflexele, stăpânirea de sine. E drept, uneori, dintr-o pornire teribilistă trecea la viteze exagerate.

— Da, ceva îmi spune că i s-a întâmplat o nenorocire...

Roxana îmi aruncă o privire deznădăjduită, iar eu încerc, fără convingere, s-o liniștesc.

— Am fi fost anunțați...

— L-am supărat, nu mai vrea să stea cu mine, vorbește chinuit Roxana, da' de ce nu s-a prezentat la program?!

Are dreptate. Logic, așa ar fi. Eu însă, până la limpezirea problemei, sunt obligat s-o calmez pe această constănțeancă ivită în viața locotenentului-major Mihai Vladu din spuma mării.

— Era în uniformă când a plecat de acasă?

— Da, era în uniformă, îmi confirmă femeia și se uită la mine mirată.

— Ei vezi? țin eu să mă arăt despovărat de gândul unei nenorociri. Dacă ar fi suferit un accident, am fi fost anunțați. Nu crezi?

Roxana clatină din cap afirmativ și privirea îndurerată îi alunecă într-o altă direcție. Mulțumit că i-am dăruit atât ei, cât și mie o rază de speranță, mai adaug:

— Singură zici că a plecat tare supărat și furios... Cine știe pe unde s-o fi ascuns ca să-și lingă rănilile... O să apară el, o să vezi, și atunci o să-l luăm la rost...

Nu văd ce-aș mai putea adăuga. Mă ridic, mai spun câteva fraze, așa, de complezență; o asigur că, de îndată ce vom avea o știre, o s-o sunăm.

— Hai, fii tare! Dacă n-o să ai nimic împotriva, o să discutăm tustrei despre soarta căsniciei voastre. Da? Bine, atunci la revedere.

Roxana îmi zâmbeste, desigur că vrea, astfel, să-mi mulțumească, dar zâmbetul i se desenează strâmb, dureros. Mă conduce la ușă, iar la despărțire mă asigură că o să-l aștepte cuminte, ca un copil care își dă seama că a făcut o poznă.